o pouhé exponování a nikoli o přeložení na jiné služ. místo a že náhradou za vyšší výdaje stěhovací a existenční jest právě stav. příplatek.

Stejně nerozhodnou jest i st-lem uplatňovaná okolnost, že byl po dobu úřední činnosti v A. kvalifikován přímo z Prahy a že mu byly poukazovány veškeré požitky u berního úřadu v A., neboť kvalifikovalo-li jej přímo místodržitelství, dalo tím jen výraz tomu, že jeho dočasná činnost v A. jest rázu samostatného (§ 17 služ. pragm. a odst. 2 a 4 prov. výn. min. vnitra č. 903/14) a poukaz platu do A. jest samozřejmým, účetně-manipulačním opatřením.

Z těchto úvah plyne, že přidělení st-lovo z L .do A. nebylo přeložením z moci úřední na jiné služ. místo ve smyslu služ. pragmatiky, a že jím tudíž nebylo také jeho zpětné povolání z A. do L. Nelze proto shledati nezákonným, vyslovil-li úřad, že tu není »nezaviněného přeložení z moci úřední«, předpokladu to — jak shora vyloženo — pro přiznání st-lem vzneseného nároku na diety z titulu vedení dvojí domácnosti.

Míní-li konečně stížnost, že výhoda, kterou zákonodárce cit. usnesením min. rady strádajícím zaměstnancům poskytl, nesmí jim býti odnímána úzkoprsým výkladem a že v úřednických kruzích s uspokojením bylo konstatováno, že se nyní již nečiní rozdílu mezi dlouhodobým exponováním a přeložením, domáhá se těmito vývody zřejmě extensivního výkladu cit. usnesení v tom směru, aby pod pojem »nezaviněného přeložení z moci úřední« bylo subsumováno i déle trvající exponování ve smyslu shora uvedeného výn. min. obch. č. 134 ř. z. z r. 1850. K tomu třeba podotknouti: Cit. usnesení min. rady přiznávající diety z titulu vedení dvojí domácnosti za podmínek tam uvedených zaměstnancům činným v jejich služ. místě musí jako předpis výjimečný býti vykládáno striktně. A při striktním výkladu nelze dočasné exponování st-lovo k úkonům mimo služ. místo klásti na roveň přeložení z moci úřední. Nss, jsa jedině povolán zkoumati zákonitost postupu žal. úřadu v tomto konkretním případě, nemůže přihlížeti k tomu, jak úřad postupoval v případech jiných, byť i obdobných.

Č. 5504.

Pozemková reforma (Slovensko): Ani na Slov. není majetek církevních obcí vyňat ze záboru podle § 3 lit. b) záb. zák.

(Nález ze dne 19. března 1926 č. 2215).

Prejudikatura: Boh. 1097 adm.

Věc: Evangelická reformovaná církev v L. proti státnímu pozemkovému úřadu o převzetí zabraných nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Podáním ze 17. ledna 1925 oznámil žal. úřad prostřednictvím okr. soudu v L. stěžující si církvi, že se rozhodl převzíti z jejího zabraného majetku všechny nemovitosti zapsané v pozemnoknižních protokolech č. ..... obce l-cké a ve vložce č. ..... obce T., žádaje zároveň o poznámku záboru a zamýšleného převzetí, což okr. soud v L. vy-

konal dle výměru z 25. února 1925 a vyrozuměl o tom st-lku s výzvou dle § 3. náhr. zák.

O stížnosti do opatření toho podané uvážil nss: — — —

Bezdůvodně dovolává se st-lka předpisu § 3 b) záb. zák. majíc za to, že majetkem obecním, dle předpisu toho ze záboru vyloučeným, rozuměti jest i majetek obcí církevních či náboženských. V tom směru odkazuje se k nálezu Boh. 1097 adm., v němž nss již dostatečně odůvodnil svůj právní názor, že onen předpis se vztahuje výhradně k obcím politickým.

Bezdůvodně poukazuje dále stížnost k předpisu II. odst. § 4. zák. z 8. dubna 1920 č. 309 Sb., dle něhož majetky trvale, výhradně a bezprostředně věnované a skutečně užívané k účelům bohoslužebným, veřejným, dobročinným, vzdělávacím nebo kulturním jsou osvobozeny od dávky z majetku, neboť ustanovení to není vůbec v žádné příčinné spojitosti se zákony o poz. reformě, o jejíž provedení v daném sporu výhradně běží; o analogickém použití předpisu toho pak vzhledem k jeho výjimečné povaze jakožto normy specielní řeči býti nemůže.

Stížnost brojí však proti opatření v odpor vzatému ještě z jednoho důvodu, a v tomto směru přiznal nss jejím vývodům důvodnost. St-lka tvrdí totiž a nabízí se dokázati dokumentárně, že pozemkový majetek, jejž žal. úřad svým opatřením postihl, určen jest a slouží výhradně určitému účelu, totiž vydržování a zaopatření círk. funkcionářů stěžující si církve a to v ten způsob, že jeho jednotlivé části, přesně určené zejména i podle katastrálních čísel pozemků do té které skupiny náležejících, tvoří samostatné majetkové podstaty, jichž výlučná držba a užívání spojeny jsou nezměnitelně s tou kterou doživotní funkcí círk. zaměstnanců, faráře, katechety, kantora, učitele, kostelníka a strážce hřbitova. Tvrzení to, odpovídá-li pravému stavu věcn, odůvodňovalo by závěr, že jde o majetnost, jež je sice stěžující si obci připsána knihovně jako její vlastnictví, jež však ve skutečnosti je toliko v její vrchní správě jako církevní vrchnosti, kdežto fakticky i právně rozpadá se v několik různých samostatných podstat jmění účelového, čímž by byla popřena existence podmínky §em 2. záb. zák. nutně předpokládané, totiž totožnosti vlastnického subjektu stran zabraného maj. souboru a zbývala by již jen otázka, v daném případě ostatně sotva významu mající, zda ta která ze zmíněných majetkových podstat podléhá záboru nikoli jako složka jediné záborové jednotky, nýbrž případně jako samostatné záborové těleso vzhledem k velikosti své plochy.

Pro odpověď na onu otázku, jak patrno rozhodnou, nepodávají však spisy naprosto žádného podkladu. Závěr, z něhož žal. úřad vydávaje nař. opatření vycházel, že totiž jde o velký majetek pozemkový, náležející stěžující si církvi, jako témuž vlastníku, postrádá tudíž bezpečného a spolehlivého právního i skutkového podkladu, pročež bylo nař. opatření zrušiti podle § 6. zák. o ss.

č. 5505.

Církevní věci. — Pohřebnictví: * »Oprávněnou osobou« ve smyslu čl. 8. mezikonfesního zákona z 25. května 1868 č. 49 ř. z., která může duchovního jiné náboženské společnosti, ke které zemřelý